

judar för israelisk-palestinsk fred

Den händelserika sommarn har blivit en lika händelserik höst. Khadafi är död och Libyen förklarar befriat. Tunisien har haft sitt första fria val där islamisterna blev det största partiet. Inte ett resultat man drömmer om men det får vi lära oss leva med. I Syrien och Jemen fortsätter upproret. Upproret i Israel skapar inga tidningsrubriker men fortsätter att samla tusentals demonstranter. I västvärlden breder Occupy Wall Street ut sig. Det palestinska försket att bli en självständig stat har ännu inte avgjorts. Den stora nyheten i Israel har varit utväxlingen av Gilad Shalit mot ca. 1000 fängslade palestinier. Man skulle kunna se det som att alla israeliska krigsfångar har utväxlats mot ca. en tiondel av de palestinska krigsfångarna. En annan företeelse värd att notera är "prislapp"-rörelsen. En grupp militanta bosättare vandaliserar palestinska egendomar som "straff" för palestinska aktioner.

Chefredaktör Jakob Srebro

Välkomna till Judiskt Forum! Spännande föredrag om judisk socialism

Den 16 november, kl 18:30, kommer historikern Håkan Blomqvist (senaste bok: *Nation, ras och civilisation*, Carlssons Bokförlag) att tala om det judiska Bund.

Plats: Izzy Young, Folklore Centrum, Wollmar Yxkullsgatan 2.

"Bund" var det första judiska socialistpartiet i världen. Det grundades 1897 i Vilnius. "Bund" är en förkortning av *Algemajner Jiddischer Arbeter Bund in Pojln, Rusland un Lite*. Det polska Bund, som samarbetade med de polska socialdemokraterna fram till 1939 var det största judiska socialistpartiet i världen.

Redaktion: Jorge Buzaglo, Ilan Cohen, Jonatan Stanczak, Maria Bergom Larsson

I detta nr: Pressmeddelande från Gush Shalom om Gilad Shalit (2), Allas vår son, Uri avneri (3), Flottilan och Gazablockaden, Diakonia (7), Muslimska och kristna kyrkogårdar skändas i Jaffa, Yossi Gurvitz (10), Obamas palestinska veto, Henry Siegman (12), På Israels begäran skriver Storbritannien om sina krigslagar, Richard Irvin (15), Palestinier borde rösta i valen i Jerusalem, Avraham Burg (18), Om JCall (20), Brev till DN om Göran Rosenberg (22), Vatten: en lag för palestinier, helt annan för bosättare, Diakonia (22), Tillbaka i Jenin, Johanna Wallin (26), JIPFs handlingsprogram (32)

Pressmeddelande från Gush Shalom den 18 oktober 2011

Avnery: det är möjligt att från en överenskommelse om fångutbyte nå ett avtal om fred.

Frigivningen av de palestinska fångarna kan bli en del i att skapa förtroende mellan de två folken.

”Precis som varje israelisk medborgare idag välkomnar jag av hela mitt hjärta Gilad Shalits hemkomst. Jag är glad för hans föräldrars del som fört en så hängiven och envis kamp, rört vid våra innersta känslor, påverkat regeringen och gjort det omöjliga: att ha fått sin son tillbaka hem” säger den f d Knesset-medlemmen Uri Avnery, aktivist i Gush Shalom.

”Denna dag känner jag mig också glad för hundratals palestinska familjer som får tillbaka sina söner, en del av dem efter en fängelsestid under tiotals år. Många av oss tycker att det är svårt att förstå att människor som i Israel betraktas som avskyvärda mördare ses som hjältar på den andra sidan. Det är inte första gången i historien som folk betraktas som usla terrorister på den ena sidan och som frihetskämpar på den andra. De som agerade illegalt inom Etzel och Lehi utförde ett stort antal operationer där civila dödades. Jag själv gick in i Etzel (Irgun) när jag var femton år, i protest mot avrättningen av Shlomo Ben Yosef, som hade satt eld på en vanlig buss full med palestinska kvinnor och barn, i syfte att urskillningslöst döda passagerarna. I

staten Israel betraktas Shlomo Ben Yosef som hjälte och har fått gator uppkallade efter sig och sin bild på frimärken.

Dessa dagar har medierna varit fulla av demagogiska påståenden att ”utan tvekan” kommer frisläppta fångar nu att fortsätta med våldshandlingar mot Israel. Detta är absolut inte förutbestämt, och till betydande del beror det på oss själva. Det är klart att om vi även i fortsättningen insisterar på att inte uppnå någon fred, om vi fortsätter med ockupationen och förtrycket av palestinierna – då kommer konflikten att fortsätta och också ömsesidig blodsutgjutelse – vare sig vi släpper fångar eller ej. Men om vi lyckas gå vidare från ett avtal om fångutbyte till ett fredsavtal mellan staten Israel och staten Palestina, kan det bli möjligt att vända dagens frisläppande av fångarna till att bygga förtroende mellan de två folken. Låt oss inte glömma att många palestinska fångar lärde sig hebreiska i fängelset, och de kan Israel bättre än nästan någon annan grupp bland palestinierna. Många fångar som släpptes fria efter Oslo-avtalet blev bland de sina kända som framstående fredsanhängare.

Inom ramen av ett fredsavtal skulle det kunna bli möjligt att uppnå en överenskommelse om att frige alla palestinska fångar – inte som ´ett högt pris´ att betala i förtvivlan och i konflikt, utan som en början på något nytt mellan de två nationerna – som i Sydafrika, där alla fångar från alla sidor släpptes vid

slutet av apartheidtiden. Nelson Mandela – som själv tillbringade tjugoåttio år i fängelse anklagad för terrorism – gav då

han utnämndes till president, amnesti till de vita rasister som hade mördat svarta.”

Översättning: Anja Emsheimer

Allas vår son

De klokaste orden denna vecka – jag höll nästan på att skriva ”de enda kloka” – kom från en 5-årig pojkes läppar.

Efter fångutväxlingen frågade en av dessa viktigpettrar till TV-reportrar honom: ”Varför släppte vi 1 027 araber i utbyte av en enda israelisk soldat?” Han förväntade sig förstås det vanliga svaret: därför att en israel är värd tusen araber. Den lilla pojken svarade: ”Därför att vi tog många och dom bara tog en.”

I över en vecka var hela Israel i ett tillstånd av berusning. Gilad Shalit styrde verkligen landet (Shalit betyder ”den som styr”). Hans foton sattes upp överallt precis som dem av Kamrat Kim i Nordkorea.

Det var ett av dessa sällsynta tillfällen då israeler kunde vara stolta över sig själva. Få länder, om ens något, skulle ha kunnat vara berett på att byta ut 1 027 fångar mot en. Nästan överallt, inkl USA, skulle det ha varit politiskt omöjligt för en ledare att ta ett sådant beslut.

På något sätt är det en fortsättning på den judiska ghettotraditionen. ”Befrielsen av fångar” är en helig, religiös plikt som sprungit ur de omständigheter som ett förföljt och skingrat samfund varit med om. Om en jude från Marseilles tillfångatogs av muslimska sjörövare för att säljas på marknaden i Alexandria, var det

plikt för judarna i Kairo att betala lösesumman och ”friköpa” honom.

Som det gamla talesättet säger: ”Alla israeler är borgensmän för varandra.”

Israeler kunde se sig i spegeln (och gjorde det) och säga ”är vi inte underbara?”.

Omedelbart efter Osloavtalet föreslog Gush Shalom, fredrörelsen, där jag är medlem, att alla palestinska fångar omedelbart skulle frigges. De är krigsfångar, sade vi, och när stridigheterna är slut, skickas de hem. Detta skulle sända ett mäktigt, mänskligt budskap om fred till varje palestinsk stad och by. Vi organiserade en gemensam demonstration tillsammans med den avlidne arabiska Jerusalem-ledaren, Feisal Husseini, framför Jeneid-fängelset nära Nablus. Över tiotusen palestinier och israeler deltog.

Men Israel har aldrig erkänt dessa palestinier som krigsfångar. De betraktas som vanliga brottslingar, etter värre.

Denna vecka kallade man aldrig dessa frisläppta fångar för ”palestinska kämpar” eller ”militanter” eller ens ”palestinier”. Varenda tidning och vartenda TV-program, från det elitistiska Haaretz till den enklaste tabloidtidningen, kallade dem enbart för ”mördare” eller även ”usla mördare”.

Ett av de värsta tyrannierna på jorden är ordens tyranni. När ett ord väl har slagit rot i en, styr det både tanke och handling. Som Bibeln säger: ”Tungan har makt över liv och död, de som kan tygla den får njuta dess frukt.” (Ordspråksboken 18:21)

Att befria tusen fientliga krigare är en sak, att släppa tusen usla mördare en helt annan.

En del av dessa fångar har medverkat vid självmordsbombningar som dödat en massa människor. En del av dem har begått riktigt hemska handlingar – som den vackra, unga palestinska kvinnan som använde Internet för att lura en kärlekskrank israelisk pojke på 15 år in i en fälla, där han sen pepprades med kulor. Men andra dömdes till livstidsstraff för att de tillhörde en ”illegal organisation” och ägde vapen, eller för att de hade kastat en verkningslös, hemmagjord bomb på en buss utan att skada någon.

Nästan alla dömdes av militärdomstol. Det sägs om militärdomstolar att de har samma förhållande till vanliga domstolar som militärmusik till vanlig musik.

Alla dessa fångar har, enligt israeliskt språkbruk, ”blod på sina händer”. Men vem av oss israeler har inte blod på sina händer? Förvisso har inte en ung kvinnlig soldat som kontrollerar en drönare som dödar en misstänkt palestinier och hela hans familj, blod på sina händer. Inte heller en pilot som släpper ner en bomb på ett bostadsområde och bara känner ”en lätt duns på vingen”, som en f d stabschef uttrycker det. (En palestinier berättade en gång för mig: ”Ge mig en tanks eller ett

krigsplan, och jag ska omedelbart ge upp terrorism.”)

Huvudargumentet mot fångutväxlingen var att 15 % , enligt Säkerhetstjänstens statistik, av fångarna som alltså släppts åter blir aktiva ”terrorister”. Kanske det. Men majoriteten av dem blir aktiva fredsanhängare. Praktiskt taget alla mina palestinska vänner är f d fångar, en del av dem med tolv år eller mer i fängelse. De lärde sig hebreiska i fängelset, bekantade sig med israeliskt liv genom att titta på TV och började t o m beundra en del sidor av det israeliska samhället, som vår parlamentariska demokrati. De flesta fångarna vill bara hem, komma till ro och bilda familj.

Men under dessa ändlösa timmar av väntan på att Gilad Shalit skulle återvända visade alla våra TV-stationer scener med dödande i vilket fångarna som skulle släppas, hade varit inblandade, såsom den unga kvinnan som förde ett bombplan till dess mål. Det var evig tirad av hat. Vår varma beundran för vår egen dygd blandades med en isande känsla av att vi åter är offren, tvingade att släppa usla mördare som kommer att försöka att åter döda oss.

Och ändå trodde dessa fångar intensivt på att de hade tjänat sitt folk i dess kamp för befrielse. Som i den kända sången: ”Skjut mig såsom en irländsk soldat/Häng mig inte som en hund/För jag kämpade för Irlands frihet...” Minns att Nelson Mandela var aktiv terrorist som försmäktade i fängelse i 28 år därför att han vägrade att skriva under ett uttalande som fördömde terrorism.

Israeler har (liksom väl de flesta andra) rätt svårt att försätta sig i någon annans situation. Det gör det praktiskt taget omöjligt att föra en intelligent politik, särskilt i denna fråga.

Hur fick man Binyamin Netanyahu att ge vika?

Hjälten i denna kampanj är Noam Shalit, pappan. En introvert person, tillbakadragen och blyg inför allmänheten, han framträdde och kämpade för sin son varenda dag under dessa fem år och fyra månader. Så ock mamman. De bokstavligen räddade livet på honom. De lyckades få igång en massrörelse utan like i statens annaler.

Det bidrog att Gilad ser ut som vem som helst. Han är en blyg ung man med ett sympatiskt leende som man kan se på alla stillbilder och videos från tiden före tillfångatagandet. Han såg rätt så ung ut, mager och försynt. Fem år senare, denna vecka, ser han fortfarande likadan ut, men även mycket blek.

Om vår säkerhetstjänst hade kunnat lokalisera honom, skulle de tveklöst ha försökt att befria honom med våld. Det kunde lika gärna ha blivit hans dödsdom, som så ofta har hänt förut. Det faktum att de inte kunde hitta honom, trots alla sina hundratals agenter på Gazaremsan, är en anmärkningsvärd bragd för Hamas. Det förklarar varför han hölls i sträng isolering och inte tilläts träffa någon.

Israeler var lättade över att han vid sitt frisläppande tycktes vara i god kondition, frisk och pigg. Att döma av de få ord han yttrade på väg till Egypten hade han försetts med radio och TV och kände till föräldrarnas ansträngningar.

Från det ögonblicket han kunde sätta sin fot på israelisk mark fick nästan ingenting läcka ut om hur han hade behandlats. Var hade han hållits fången? Pratade hans tillfångatagare med honom? Vad tänkte han om dem? Lärde han sig arabiska? Fram till nu har det inte kommit ut ett enda ord om detta, troligtvis för att det skulle kunna kasta ett mer positivt ljus på Hamas. Han kommer säkert att bli rejält instruerad innan han tillåts att tala.

Utländska korrespondenter har denna vecka upprepade gånger frågat mig om uppgörelsen öppnat vägen för en ny fredsprocess. Vad gäller den allmänna stämningen gäller snarare motsatsen.

Samma journalister frågade mig om inte Binyamin Netanyahu hade störts av det faktum att fångutväxlingen måste ha stärkt Hamas och innebära ett rätt allvarligt slag för Mahmoud Abbas. De blev alldeles paffa av mitt svar: att det antagligen var ett av syftena, om inte det viktigaste.

Huvudslaget var ett slag mot Abbas.

Abbas drag i FN har djupt oroat vår högerregering. Även om det enda praktiska resultatet blir en resolution i Generalförsamlingen för att erkänna staten Palestina som observatörsstat, blir det ett stort steg mot en verklig palestinsk stat.

Denna regering, liksom alla våra regeringar sedan Israels grundande – och mer därtill – är på alla de sätt emot en palestinsk stat. Det skulle sätta stopp för drömmen om ett Stor-Israel fram till Jordanfloden, tvinga oss att lämna tillbaka en bit av Landet-Som-Gud-

Lovade-oss och evakuera ett antal bosättningar.

För Netanyahu & Co är detta en verklig fara. Hamas utgör ingen fara. Vad kan de göra? Slänga några fler raketer, döda några fler – så vadå? Inget år har ”terrorism” dödat lika många som ens hälften av alla dem som dör på våra vägar. Det kan Israel gripa sig an. Hamas-regimen skulle troligtvis inte i första hand reagera på Gazaremsan om inte Israel hade skurit av remsan från Västbanken, helt i strid med det högtidliga löfte som gavs i Oslo för att skapa fyra säkra övergångar. Ingen av dem öppnades.

Det förklarar för övrigt även timingen. Varför var Netanyahu med på någonting som han i hela sitt liv så våldsamt bekämpat? Därför att Abbas, denna nakna kyckling, plötsligt har förvandlats till en örn.

Samma dag som fångutväxlingen höll Abbas ett tal. Det lät ganska torrt. För den vanliga palestiniern var fallet rätt enkelt: Abbas, med alla sina israeliska och amerikanska vänner, har inte fått någon enda frigiven på årtal. Hamas har lyckats få mer än ett tusental befriade, inkl Fatah-medlemmar, genom att använda våld. Ergo: ”Israel förstår bara våldets språk”.

Den stora majoriteten av israeler stödde affären, även om de var övertygade om att de usla mördarna åter kommer att försöka döda oss.

Aldrig har skiljelinjen varit så tydlig som denna gång: ca 25 % var emot. Dessa inbegrep alla bland extremhögern, alla bosättarna och nästan alla de national-

religiösa. Alla de andra – det enorma center- och vänsterlägret, de sekulära, liberala och moderata religiösa – stödde det.

Detta är den israeliska huvudfåran som hoppet om framtiden vilar på. Om Netanyahu denna vecka hade föreslagit ett fredsavtal med palestinierna, och om han hade fått stöd av arméns befälhavare, av Mossad och Säkerhetstjänsten (som han fick denna vecka), hade samma majoritet stött honom.

Vad gäller fångarna så sitter fortfarande ca 4 000 i israeliska fångelser, och denna siffra ökar nog igen. De som är emot avtalet har ganska rätt när de säger att palestinska organisationer härigenom blir uppmuntrade att förnya sina ansträngningar för att tillfångata israeliska soldater så att fler fångar blir frisläppta.

Om hela Israel är berusat av känslor för att en enda pojke har fått återvända till sin familj – vad sägs då om 4 000 familjer på den andra sidan? Tråkigt nog ställer inte vanliga israeler frågan på det sättet. De har vant sig vid att se palestinska fångar enbart som förhandlingsobjekt.

Hur kan man omintetgöra försöken att tillfångata fler soldater? Det finns bara ett alternativ: att öppna en trovärdig väg för att få dem frisläppta genom överenskommelse.

Som t ex genom fred – om ni ursäktar uttrycket.

Uri Avnery 22.10.11

Översättning: Anja Emsheimer

Flotillan och Gazablockaden

Juridisk resumé

Gazaremsan är under ständig blockad till lands och till sjöss. Nya flotillor försöker nå Gaza för att bistå befolkningen där. I ljuset av dödsskjutningarna den 31 maj 2010 på den förra flotillan vill Diakonia IHL Programme åter påminna om betydelsen och vikten av internationell humanitär rätt (IHL).

Gazaremsan är ockuperat territorium

Gazaremsan förblir ockuperat territorium då den effektivt kontrolleras (till lands, havs och från luften), av den israeliska armén som administrerar tillgången till grundläggande service (tull, valuta, befolkningsregistrering, elektricitet, vatten, bränsle o s v). Öppnandet av gränsövergången till Rafah har endast tillåtit människor att passera och förblir i stort sett begränsad. Även om den militära närvaron av israeliska trupper inne i Gaza har minskat, har Israel fortfarande möjlighet att efter eget gottfinnande återta den militära kontrollen över Gazaremsan.

Land- och sjöblockaden är olaglig

1. *Land- och sjöblockaden ger ingen konkret eller direkt militär fördel*

Enligt rapporten från The Israeli Turkel Committee i januari 2011 som utredde incidenterna kring förra årets Flotilla ”kunde vittnen som Kommissionen har hört visa att policyn med gränsövergångar strävade efter att uppnå två mål: dels att

förhindra att vapen, ammunition och militära leveranser kommer in i Gazaremsan för att minska Hamas attacker på Israel och dess invånare; och ett vidare strategiskt mål som ’indirekt ekonomisk krigföring’ vars syfte är att även inskränka Hamas ekonomiska förmåga att agera militärt mot Israel.

Enligt en väl etablerad princip i de lagar som rör militär ockupation krävs det av ockupanten att han respekterar balansen mellan sina egna militära intressen och den ockuperade befolkningens behov. Detta gäller även ekonomin där ockupanten måste ta med i beräkning Gazabornas växande behov, även då man vidtar drastiska ekonomiska åtgärder såsom sjö- och landblockad.

Slutligen kan ekonomisk krigföring inte tillämpas för att skaffa sig ”en konkret och direkt militär fördel”, så som artikel 102(b) föreskriver i San Remo Manual gällande internationell rätt för väpnade konflikter till sjöss av den 12 juni 1994 (här nedan: San Remo Manual), och som återspeglar internationell sedvanerätt.

2. *Fortsatt oproportionerlig skada mot civilbefolkningen*

Blockaden till sjöss är en del av avspärningen av Gaza och inbegriper även den till lands. Därför kan de inte analyseras separat. Israel vidhåller sin avspärning trots att man säger sig något ha lindrat den sedan 2010. Enligt en

rapport från World Food Program i juni 2011 lider Gazas befolkning fortsatt brist på livsmedel, och förbättringar för införsel av varor är försumbara. WFP's rapport slår fast att öppnandet av gränsövergångarna fortfarande inte går att lita på samt utsätter befolkningen för sårbarhet; ej heller har möjligheten till export påtagligt lindrats. UNOCHA konstaterade nyligen att åtgärder som vidtogs för att underlätta blockaden i juni 2010 haft föga effekt. Därför tycks det inte finnas några tecken på att man har hållit fast vid principen om proportionalitet, som alltså hör till internationell sedvanerätt, v g användandet av avspärningar som metod för krigföring, från juli 2010 till dags datum. Den skada som civilbefolkningen utsätts för är fortlöpande stor.

3. *Fortsatt kollektiv bestraffning*
I ICRC's nyhetsbrev av den 14 juni 2010 kunde man läsa att "hela civilbefolkningen i Gaza straffas för handlingar som den på intet sätt är ansvarig för. Avspärningarna utgör därför kollektiv bestraffning som klart kränker Israels skyldigheter under internationell humanitär lag".

Wikileaks släppte den 5 januari 2011 ett pressmeddelande av den 3 november 2008 där man kunde läsa att "israeliska tjänstemän åtskilliga gånger har bekräftat för *EconOffs* att de, som en del av planerna för ett totalt embargo mot Gaza, avser att hålla Gazas ekonomi på gränsen till kollaps utan att därmed helt störta den över ända... En del observatörer har berättat för *EmOffs* att politiska påtryckningar utifrån en lösning för den tillfångatagna israeliska soldaten, Gilad

Shalit, kan ha påverkat israeliska högt uppsatta tjänstemän att hålla igen v g den fiskala politiken."

Så länge som den både bestraffande och kollektiva karaktären i blockaden till lands och sjöss fortsätter att gälla, förblir denna åtgärd olaglig. Enligt UNOCHA innebär Gazablockaden ett förnekande av grundläggande mänskliga rättigheter i strid mot internationell rätt och utgör därmed kollektiv bestraffning.

Kränkning av skyldigheten att garantera nödvändiga basvaror eller att underlätta snabb och obehindrad hjälp

Den fortsatta avspärningspolicyn kränker ockupantens humanitära skyldigheter att se till att befolkningen får förnödenheter och objekt som är avgörande för deras överlevnad (art. 55 IVGC, art. 69 IAP). Kränkningen av dessa skyldigheter beror inte på en avsikt att förneka befolkningen dess nödvändiga behov. Det är ett faktum vare sig skyldigheten har kränkts eller inte.

Israel är såsom ockupationsmakt skyldiga att "återinföra och garantera, så långt möjligt, allmän ordning och säkerhet (regel 43 i Haagkonventionen 1907), vilket inbegriper befolkningens välfärd. Detta är en skyldighet varigenom ockupanten med alla tillgängliga, lagliga och proportionerliga medel måste sträva efter att bibehålla allmän ordning och befolkningens liv på det ockuperade territoriet. Enligt WFP's rapport återstår mycket att förbättra v g de trängande humanitära behoven hos civilbefolkningen i Gaza.

Den fortsatta humanitära krisen framhåller ännu en försummelse hos

ockupationsmakten – skyldigheten att på alla de sätt underlätta snabb och obehindrad tillgång till hjälporganisationer för den nödlidande befolkningen (art. 59 IVGC, 70(2) IAP). Enligt ICRC's kommentarer till art. 70 IAP är motivet att undvika varje hinder och så långt möjligt minska formaliteter.

Ockupanten är tvungen att i god tro tillhandahålla tillgång till hjälp via havet

Närhelst civilbefolkningen i ett område under blockad har otillräckligt med mat eller andra viktiga objekt för sin överlevnad, måste den part som blockerar sörja för fri passage för sådana livsmedel och andra viktiga leveranser. Detta förhållande lyder under ockupationsmaktens rätt att föreskriva de tekniska arrangemangen, inkl rätten att söka och villkora att distributionen av sådana leveranser äger rum under lokal uppsikt av utomstående med särskilda befogenheter eller en humanitär organisation som erbjuder garanterad opartiskhet, såsom ICRC (San Remo Manual, art. 103).

Den som förorsakat konflikten (blockaden) kan förhindra fri passage om allvarliga skäl finns att frukta att hjälpen kanske omdirigeras från sin destination, att kontrollen kanske inte är effektiv, eller att den kanske bidrar till avgörande fördelar för de militära ansträngningarna eller för fiendens ekonomi (art. 23 IVGC).

Emellertid fastslår art. 70 IAP att ”erbjudanden om sådan hjälp inte skall betraktas som inblandning i den väpnade konflikten eller som fientliga handlingar”.

I ljuset av de ständiga operativa bristerna och de illa fungerande övergångarna till

lands till Gaza – även om dessa skulle fungera någorlunda bra – måste Israel överväga att tillåta att nödvändiga varor samt människor får passera Gazas stränder. Det hör till Israels rättigheter att inspektera och undersöka skeppen innan de lägger an eller lämnar Gaza. Att avslå alternativet tillträde via havet kan endast rättfärdigas om nödvändiga säkerhetsskäl åsidosätts. Om det dessutom visar sig att detta tillträde är mer lämpligt och snabbare än landvägen, bör ockupationsmakten tillåta den förra, om inte tvingande militära argument är aktuella.

Att stoppa flotillan får enbart ske i enlighet med internationell rätt

1. Flotillan är inte ett legitimt militärt attackmål

Flotillan består av neutrala fartyg och bör således inte betraktas som ett legitimt militärt attackmål – art. 52 IAP. Att attackera den tycks under rådande omständigheter inte ge någon militär fördel. Vid tveksamhet skall man utgå från att det inte är ett lagligt militärt mål. Även om flotillan formellt sett kan anses bryta blockaden, i enlighet med art. 17 i Londondeklarationen 1909, Lagen om krig till sjöss, och enl. internationell sedvanerätt, får neutrala fartyg inte intas för brott mot blockad utom då israeliska krigsfartyg opererar för att göra blockaden effektiv.

2. Åtgärder bör vara proportionerliga och respektera de ombordvarandes civila status

Då både flotillan och människorna ombord är civila, och så länge graden av våld inte övergår till direkta stridigheter, bör ockupanten undvika alla åtgärder

som överskrider upprätthållandet av lag och ordning. Dessutom bör åtgärderna alltid vara proportionerliga mot hotet.

Även om Israel betraktar det faktum att flotillan närmar sig Gazas kust som en krigshandling är man bunden till de kärnpunkter som reglerar stridigheterna: 1/ skillnaden mellan civila och stridande, 2/ proportionerna i användandet av våld mellan den potentiella skadan för civila och det militära målet,

och

3/ försiktighetsåtgärder i och under själva attackerna.

Dessutom har Israels Högsta Domstol slagit fast att ockupanten bör använda minst skadliga åtgärder, även i situationer där civila är direkt inbegripna i stridigheter.

Översättning: Anja Emsheimer

Muslimska och kristna kyrkogårdar skändas i Jaffa

”Prislapp”-pogromchiks vanhelgade kyrkogårdar i Jaffa, som en del i deras försök att sätta igång ett inbördeskrig.

Ligister vars stolthet är deras judiskhet har enligt vittnesmål mindre än en timme före Yom Kippur skändat två kyrkogårdar i Jaffa. En av kyrkogårdarna var muslim, den andra ortodoxt kristen. Ligisterna skändade gravstenar och skrev ”prislapp” och ”Död åt araberna” på dem. Eftersom det skedde vid Yom Kippur rapporterade de israeliska medierna inte något. MK Ahmed Tibi bekräftade uppgifter i ett mail. Tibi sade vidare att ”Vi står inför en stigande våg av terrordåd av judiska terrorister som agerar nästan obehindrat på de ockuperade områdena. Nyligen har de inriktat sin verksamhet på den gröna linjen för att skada platser som är heliga för muslimer och kristna. Ansvar ligger helt och hållet hos regeringen.”

Som min kollega Larry Darfner noterat, kommer denna senaste våg av attacker av judar mot bakgrund av ett nästan oöverträffat lugn. Det faktum att de intresserar sig för den gröna linjen är ingen

tillfällighet. Dessa människor är lärjungar till Baruch Goldstein, men en annan mentor är Abu Musab al-Zarqawi. Hela deras syfte är att få slut på lugnet. De vill se blod, eld och rökpelare. En annan sak värd att notera är skändningen av den kristna kyrkogården.

I motsats till myterna visar detta att den ortodoxa judendomens hat inte har något att göra med den aktuella konflikten med palestinierna. Det är den sista i en lång rad nedtystade attacker mot kristna institutioner i Israel.

Man undrar vidare om denna eskalering - hur många fler steg mot helvetets portar? - inte är ett svar, bland andra, på gripandet av en misstänkt till branden av moskén i Tuba Zangaria. Terrororganisationer reagerar ofta på detta sätt på gripandet av sina medlemmar, och hela logiken i ”prislapp”-pogromerna är att straffa palestinierna för åtgärder av deras säkerhetsstyrkor.

Skulden är, som Tibi korrekt noterat, Israels regering. PM Netanyahu må ta avstånd från dessa pogromer, men han talar med dubbla tungor. Han hade inga som helst problem att sitta i samma stol som Dov Lior, kanske den värsta av de anstiftande rabbinerna. Shmuel Elihau, den kommunala rabbinen i Safed, upprätthåller lön av regeringen trots att han publicerat olagliga samtal för att förvägra lägenheter till israeliska palestinier. Detta är samma Eliahu som öppet och tydligt vägrat att fördöma "prislapp"-pogromer. Han är fortfarande i tjänst.

Överrabbinen Shlomo Amar - den som misstänks för kidnappning och miss-handel, inte den som misstänkts för att ta emot mutor och haft samröre med män - sade i veckan att nedbränningen av moskén i Tuba Zangria: "Kan ha varit en blodshämnd" (hebreiska). Det är lätt att föreställa sig den proteststorm som utlösts om, säg en polsk biskop sagt att han motsatte sig att bränna synagogor, men vi bör först kontrollera att detta inte är blodshämnd av goda kristna. Amar har behållit sitt jobb som om ingenting hänt, vi har inte ens sett en riktig folklig proteststorm. Kort sagt, Israels regering ser, när man försöker bekämpa den judiska terrorismen, ut precis som den saudiska regeringen för ett decennium sedan, inför

de salafistiska terroristerna: Den är en huvudsaklig källa för terroristernas finansiering och de kan bara existera därför att regeringens väpnade styrkor stödjer dem.

Västbankens pogromchiks har gjort narr av IDF: s rättsliga skyldighet att skydda ursprungsbefolkningen mot dem. Nu försöker de göra det klart för israeliska palestinier att de också, inte kommer att skyddas av den sionistiska regimen - och de senare vet att det inte är så att regimen inte kan, utan att den inte vill.

Pogromchiks, som Yigal Amir och nästan alla judiska terrorister, agerar utifrån samförståndet från stödjande omgivning och ur vetskapen att ingen kommer att ange dem. Den stora majoriteten av bosättarna och det religiösa samfundet, vågar naturligtvis själva inte agera på detta sätt. Men de kommer helt enkelt att ge sitt tysta stöd på avstånd. Som Yoel Bin Noon, som avslöjade rabbinerna som gav Halachiskt stöd åt beslutet att mörda Rabin, fann att de religiösa inte hade några problem att behandla dig som en utstött. Bin Noon var tvungen att flytta till en annan bosättning och hyra livvakter för en tid. Om bosättarna på allvar fördömde pogromer, och det inte bara var läpparnas bekännelse, skulle Dov Lior

**Om Du inte har betalat medlemsavgiften för
2011 då är det hög tid att göra det NU.
Det kostar bara 200 kr/år (inkl. bladet).
Endast JIPF - bladet kostar 100 kr/år.
Betalas på pg 475 29 17-7**

och Shmuel Eliahu ha bannlyst för länge sedan. Historiker dubbade Ku Klux Klan åren omedelbart efter inbördeskriget som den militära grenen av det demokratiska partiet; pogromchiks är den militära grenen av Yesha rådet.

Så vad kan göras? Vi kan börja genom att stänga getingboet, det yeshiva i Yitzhar, och förbjuda alla dess lärare och studenter från Västbanken. Regeringen kan förklara att för varje "prislapp"-handling, kommer en *hesder yeshiva* - yeshiva-skolorna deltidanställda soldater, stöttepelarna till bosättarrörelsen - att läggas ned. Shmuel Eliahu, och alla de rabbiner som undertecknade hans uppmaning att vägra lägenheter till icke-judar, kan avskedas. Vi kan, kort sagt, omge det Judiska Brödrskapet med en järnmur, och informera dem att för varje "prislapp"-åtgärd, kommer de att få betala en mycket mer smärtsam prislapp.

Men det krävs en beslutsam politisk vilja och förmåga att fatta historiska beslut. Man kan inte föreställa sig att Netanyahus regering, vars flesta ministrar stödjer pogromchiks, kommer att göra det. Liksom de ursprungliga pogromchiks, under den tsaristiska tiden, vet "kullen ungdomar" att ingenting kommer att hända, och ingenting förändras. Inte under denna regering.

Så kanske det är dags för israeliska palestinier att vända sig till det internationella samfundet och begära skydd, eftersom den israeliska regeringen inte kan skydda dem. När allt kommer omkring så har regeringen Netanyahu genom sitt handlande- eller snarare sin passivitet - inför judisk terrorism givit upp en del av sin suveränitet.

Yossi Gurvitz, 972 MAG 08.10.11
Översättning Maria Bergom Larsson

Obamas palestinska veto: Låt oss vara ärliga

Under de senaste dagarna har mycket skrivits om palestinernas ansökan om ett FN-erkännande av deras självständighet och om Washingtons motstånd. Men den verkliga betydelsen av förra veckans händelser i FN har i själva verket inte med USAs reaktion att göra, utan med reaktionens inverkan på det internationella samfundet. Till att börja med måste den palestinska ansökan granskas av en särskild FN-kommitté, en process som kommer att ta veckor eller månader och därmed skjuta upp den omedelbara uppgörelsen med vetot, som Obama-administrationen hotar med. Men för

första gången finns en bred insikt om hur tomt det amerikanska påståendet är: att USA ensamt är kvalificerat att föra den israelisk-palestinska konflikten till ett slut, och att USA i själva verket kan vara det främsta hindret för fred.

Denna insikt innebär en dramatisk förändring på bara två år. I sitt tal i Kairo i juni 2009 verkade Obama presentera ett nytt amerikanskt engagemang för rättvisa, folkrätt och en tvåstatslösning, när han förkunnade att: "Det palestinska folket - muslimer och kristna - har lidit i kampen för ett hemland. I mer än 60 år har de uthärdat hemlöshetens smärta.

Många väntar i flyktingläger på Västbanken, Gaza och i angränsande länder på ett liv i fred och säkerhet, som de aldrig har haft. De uthärdar dagliga förödmjukelser, stora och små, som beror på ockupationen. Det finns således inte någon tvekan: situationen för det palestinska folket är oacceptabel. Och Amerika kommer inte att vända ryggen till palestiniernas legitima strävan efter värdighet, möjligheter och en egen stat.”

Dock, i sitt tal i FNs generalförsamling i förra veckan, ägnade Obama sin medkänsla åt dem, som är ansvariga för palestiniernas elände. ”Låt oss vara ärliga”, sade han. ”Israel är omgivet av grannländer som har fört upprepade krig mot dem, och israeliska medborgare har i sina bussar dödats av självmordsbombare. Detta är fakta, de kan inte förnekas”, sade han. Ethan Bronner från The New York Times noterade att talet kunde ha skrivits av en israelisk regeringstjänsteman: ”Det sades inget om de israeliska bosättningarna, om 1967 års gränser, om ockupationen, eller om palestinskt lidande, utan fokus lades istället på israelisk försvarsbehov.”

Dessutom var Obamas skildring av dagens Israel varken ärlig eller saklig. Långt ifrån att föra upprepade krig mot Israel erbjöd dess grannländer sig för ett decennium sedan att upprätta fullt normala förbindelser, inklusive diplomatiskt erkännande, handel och säkerhet, ett erbjudande som Israel fram tills idag avvisat och förkastat. Den tidigare arabiska fientligheten mot Israel, som Obama återoppar, är lika relevant för Netanyahus politik som den gamla Sovjetunionens fientlighet mot USA är för Obamas politik.

Det är föga meningsfullt att fördjupa sig i Obamas försvar för Israels avvisande hållning, eftersom, av allt man vet om denne man och hans intelligens, så ansåg ingen i FN-publiken att han själv trodde på ett enda av sina ord. Avigdor Lieberman, Israels utrikesminister, var dock extatisk och förklarade: ”Jag är redo att skriva på detta tal med båda händerna.” Obama borde fundera över vad han har ställt till med, när hans tal blir hyllat av en man vars rasistiska åsikter om palestinier och araber i allmänhet - han har beskrivit arabisk-israeliska ledamöter i Knesset som ”femte kolonnare”, han har föreslagit tvångsförflyttningar för att befria Israel från sin icke-judiska befolkning, och krävde avrättning av varje arabisk Knessetmedlem, som träffar Hamas tjänstemän - skulle ha diskvalificerat honom från att inneha en statlig befattning i något annat demokratiskt land.

Men Obamas inkonsekvens är bara en del av problemet. Mer oroande är hans deklaration om en princip som, om den tas på allvar, skulle sätta sista spiken i kistan i vilken USAs politik har lagt fredsprocessen. Obama har nu flera gånger förklarat - före, under och efter sitt tal - att FN inte kan ge palestinierna en stat. En palestinsk stat kan endast skapas genom en överenskommelse, uppnådd i direkta förhandlingar mellan israeler och palestinier. Den tidigare redaktören för The Harvard Law Review (dvs Obama själv, I.C.) vet säkert att nationellt självbestämmande är en ”tvingande norm” i internationell rätt som ålägger FN att genomdriva denna rätt. Obamas princip skulle underkasta palestinskt självbestämmande godkännandet

av en israelisk regering, där majoriteten av ministrarna tillhör utskott i Israels Knesset som har som mål att införliva hela Västbanken in i ett Stor-Israel, trots Netanyahus senaste välkomnande av en tvåstatslösning, en förklaring som få israeler tar på allvar.

Paradoxalt nog har Obamas eftergift för inrikespolitisk kalkyl i årets presidentvals kampanj erbjudit nytt hopp för en förändring i riktning bort från den amerikanskt sponsrade fredsprocessen. Denna fredsprocess har varit ett av den senaste diplomatiska historiens stora bedrägerier, och har fungerat som täckmantel för Israels bosättningspolitik på Västbanken. Den har nu lyckats etablera ca 600 000 israeler i de tidigare palestinska områdena på Västbanken och i östra Jerusalem.

Det internationella samfundet har hittills stött den USA-ledda fredsprocessen i tron - just på grund av USAs ensidiga stöd till Israel - att man har ett enastående inflytande för att förmå den israeliska regeringen att acceptera en rättvis lösning av konflikten med palestinierna. Obamas tal i FN har slutligen krossat denna förväntan. Ingen i publiken anser längre att Amerika är den outhärliga parten för en israelisk-palestinsk fredsöverenskommelse. I själva verket har det blivit smärtsamt tydligt att Amerika saboterar processen på ett "unik sätt" genom att använda sitt inflytande i Västeuropa och på andra håll för att skydda Israel från internationella påtryckningar som skulle kunna förändra dess avvisande hållning.

En vanlig uppfattning i detta sammanhang är att israelerna måste vara förvissade om

sin säkerhet för att kunna acceptera de kompromisser som krävs för ett fredsavtal. Om de hotas av sanktioner eller kritik som de anser syftar till att ifrågasätta Israels legitimitet, kommer de bara att vidhålla sin position och anta en bunkermentalitet. Det är dock en felaktig uppfattning, inte på grund av en felaktig beskrivning av den israeliska reaktionen på påtryckningar utifrån, utan snarare för att den israeliska regeringen inte agerar annorlunda när ingen uttalar ett hot och när dess moderata motpart entydigt motsätter sig våld och försöker komma överens med Israel.

Som nämnts ovan är det så israeliska regeringar har agerat sedan 2002, då de arabiska länderna erbjudit att normalisera förbindelserna med Israel, och det är så de fortsätter att agera även när terroristhotet i stort sett har eliminerats på Västbanken - till stor del på grund av palestiniernas egna ansträngningar som leds av den palestinska myndighetens premiärminister Salam Fayyad.

Som ett resultat av denna USA-stödda oförsonlighet finns det nu en växande öppenhet bland andra medlemmar i det internationella samfundet att gå förbi USA och satsa på nya möjligheter som erbjuder större hopp om att avsluta Israels ockupation samt att skapa en palestinsk stat. Frankrikes president Nicolas Sarkozy, till exempel, avvisade öppet USAs position i sitt tal till FN omedelbart efter Obamas tal. Ryssland var aldrig helt med ombord, och varken Egypten, Jordanien eller Saudiarabien kommer åter att backa upp Amerika i denna fråga, som de gjort i det förflutna. Hoppet att rädda en tvåstatslösning ligger i denna

framväxande besvikelse över USAs ledarskap av fredsprocessen, och hos det internationella samfundets nya öppenhet för åtgärder - från regeringar och det civila samhället - som är långt mer verkningsfulla vad gäller att förändra Israels kostnad/nyttokalkyl för deras koloniala ambitioner.

Detta nya internationella stöd för palestinierna skulle dock lätt kunna äventyras, om Abbas inte är mer försiktig med sin retorik. Efter att ha erkänt staten Israel inom dess internationellt erkända gränser av 1967, är det en sak att vägra att vidare uttala sig om staten Israels judiska karaktär, något som israeliska ledare har uppmanat honom att göra. Emellertid kan faktumet att han under sitt FN-tal helt hade utelämnat att nämna en judisk historisk koppling till det heliga landet medan han hänvisade till de kristna och muslimska kopplingarna, ge upphov till misstro gentemot det palestinska ledarskapet och därmed öka risken för förlusten av internationellt stöd.

Det måste också understrykas att det internationella stödet till den palestinska strävan, som visades i FN, inte kommer att leda till avgörande förändringar, om

det inte fortsätter att inspireras av palestinierna själva. Det var Abbas tal, och att han vågade säga ”nej” till USA (och den sorgliga kvartetten), som upprepade gånger fick sin publik i FN på fötterna. Följaktligen förvandlades Abbas egen bild från en passiv politiker, som försöker att leva upp till Israels förväntningar av en godkänd ”fredspartner” till en modig ledare för en nationell befrielseörelse.

Om palestinierna skall behålla sitt smärtsamt förvärvade stöd, måste Abbas utveckla och genomföra effektiva strategier för palestinskt icke-våldsmotstånd, som kommer att dra till sig världens uppmärksamhet och vända den ”palestinska våren”, som han lovade i sitt tal, från slagord till verklighet.

Henry Siegman*

The New York Review of Books

30.9.2011

<http://www.nybooks.com/blogs/nyrblog/2011/sep/30/obamas-palestinian-veto-lets-be-honest/>

*: *Henry Siegman is a former Senior Fellow at the Council on Foreign Relations. Prior to that, he was the Executive Director of the American Jewish Congress (1978–1994).*

Översättning: Ilan Cohen

På Israels begäran skriver Storbritannien om sina krigslagar

Storbritannien har ändrat sina lagar för att skydda Israel från åtal för misstänkta krigsbrott.

Efter slutet av Andra Världskriget utvecklade man olika rättsliga mekanismer för att lättare kunna åtala krigsförbrytare;

dessa håller nu på att urholkas för att skydda Israel från ansvar.

I efterdyningarna efter Förintelsen och andra nazistbrott krävde en upprörd internationell allmänhet rättvisa – ett krav som resulterade i Nürnberggrättegångarna,

FN's Allmänna förklaring av de mänskliga rättigheterna och det nya juridiska konceptet för universell jurisdiktion. Rättvisan skulle vara opartisk och möjligheten för brottslingar att gömma sig sällsynt.

Universell jurisdiktion är en enkel princip. Den har sin stöd i artikel 1 i Genèvekonventionen, och ålägger alla stater ”att respektera och garantera respekt” för krigslagarna, vilket ställer uttryckliga krav på alla stater att åtala misstänkta krigsbrottslingar oberoende av var brotten har begåtts.

Men i själva verket har man sällan åberopat universell jurisdiktion. Det tycks minst sagt märkligt att tillämpningen av densamma lyser med sin frånvaro, i en värld fylld av krigsbrott och brott mot mänskligheten, men är lätt att förklara. Ett beslut att undersöka och åtala ligger för det mesta hos de statskontrollerade polisinstitutionerna och hos respektive åklagarämbete; dessa lägger dessvärre inte ner tid på att undersöka brott som begåtts någon annanstans, såvida de inte är politiskt sanktionerade.

Därför kan krigsbrottslingar i praktiken resa utomlands utan att riskera straff; förundersökningar som krävs för att få till stånd ett mål mot dem har helt enkelt inte ägt rum. Men fram till mitten av september är det ett enda land där krigsbrottslingar haft goda utsikter att få tillbringa en dag i domstol.

I Storbritannien tillät rättssystemet att privata intressenter och individer lade fram sina egna bevis för krigsbrott inför en domare som sedan – om han eller hon

ansåg att fallet var tillräckligt vägande - kunde utfärda en häktningsorder för den misstänkte. Följaktligen lyckades 2005 den pensionerade israeliska generalen Doron Almog undkomma att arresteras genom att gömma sig i sitt flyg innan han flögs tillbaka till Israel, medan Kadima-ledaren Tzipi Livni 2009 hellre ställde in sin resa än att konfronteras med en häktning. Andra äldre israeler valde att hålla sig borta från Storbritannien.

Tråkigt nog upphävdes den 15 september denna möjlighet att uppnå rättvisa. Som svar på israeliska protester valde den brittiska regeringen att ändra sina lagar snarare än att få israeler arresterade. I ett utspel som Amnesty International fördömde ändrade den brittiska regeringen lagen om universell jurisdiktion så att framöver endast riksåklagaren kan godkänna att en misstänkt krigsförbrytare arresteras (”Tories make life easier for war criminals,” *Liberal Conspiracy*, 30.03.2011).

Motsägelsefulla motiv

Märkligt nog försvarade den brittiska regeringen sitt beslut med två motsägelsefulla argument. Det första, enl dem, är att bevismaterialet som används för att säkerställa en arrestering har liten chans att ”åstadkomma en fällande dom”.

Detta är minst sagt oärligt. För att citera Geoffrey Robertson, domare vid FN-domstolen:

”Ändringen i lagen har inget samband med - som Storbritannien hävdar – någon garanti för att de fall som kommer upp grundar sig på säkra bevis. Inte ens en vanlig distriktsdomare skulle utan vidare

utfärda en arresteringsorder ("DPP may get veto power over arrest warrants for war crime suspects," *The Guardian*, 22.07.2010)." För det andra är skälet för arrestering att den misstänkte inte kan fly innan ytterligare bevis inhämtats. Det är faktiskt ett vanligt sätt att bedriva inhemska efterforskningar.

Det andra lika oärliga skälet som Storbritannien gav för att ändra lagen är att om man arresterar misstänkta krigsförbrytare hotas den icke-existerande fredsprocessen.

Denna absurda uppfattning framförde den brittiske justitieministern, Kenneth Clarke, som fördömde den tidigare lagen eftersom den utgjorde en risk för "vår möjlighet att bidra när resolutioner om konflikt ska antas, eller för att genomföra en konsekvent utrikespolitik".

Den brittiske utrikesministern, William Hague, som faktiskt hade hävdad att de tidigare beviljade häktningsorderna varit politiskt motiverade, förklarade "Vi kan inte inta en ståndpunkt som leder till att israeliska politiker upplever att de inte kan besöka detta land".

Men den brittiska reträtten från att genomföra en universell jurisdiktion är inte ett enstaka exempel på den makt som den israeliska lobbyen har för att påverka inhemska lagstiftning. En liknande skamlig episod uppstod när Ariel Sharon stod åtalad inför belgisk domstol, och i den instansen utövade inte bara Israel utan även USA påtryckningar, Donald Rumsfeld gick så långt att han hotade att flytta NATO's högkvarter från Belgien.

Detta väcker frågan: om nu hävdandet av internationell humanitär rätt är ett hot mot freden – varför ska vi då ha den?

En mer följdriktig uppfattning lade Daniel Machover, delägare i advokatfirman Hickman & Rose fram: "Det är osmakligt att utrikesdepartementet överdriver inflytandet på fredsprocessen för att hjälpa några som är misstänkta för mycket allvarliga internationella brott, ur knipan ("Ministrar ingriper för att förändra lagar om universell jurisdiktion," *The Guardian*, 30.5.2010).

Skippar en Förintelsemiddag för att rösta

Icke desto mindre var draget att ändra lagen inte okontroversiellt, och *The Jewish Chronicle* rapporterade att omröstningen i Överhuset blev 222 mot 222 och godtogs endast genom att en lord, Monroe Palmer, f d ordförande i Liberal Democrats Friends of Israel, sade återbud till en inbjudan att delta i en middag för Holocaust Education Trust ("Universal jurisdiction change becomes law," *The Jewish Chronicle*, 15.9.2011). Det tycks ju besynnerligt; Palmer skulle verkligen ha tackat ja och kanske lärt sig att – för att använda den latinska frasen: "*impunitas semper ad deteriora invitata*," straffrihet alltid leder till större brott.

Och det stämmer förvisso inte heller med den värdering som den pensionerade sydafrikanske domaren Richard Goldstone kommit med: "Bristen på skyldighet att redovisa krigsbrott och möjliga krigsbrott mot mänskligheten har nått en kritisk punkt; den fortgående bristen på rättvisa underminerar allt hopp om en framgångsrik fredsprocess och förstärker

förhållanden som främjar våld” (“Goldstone försvarar rapporten om krigsbrott i Gaza,” Ynet News, 29.9.2009).

Sorgligt nog tycks det dock som att – medan Ilana Stein i Israels utrikesdepartement firar: ”Vi är glada att britterna har valt rätt” – lärdomarna från Förintelsen fortfarande behöver upprepas.

Richard Irvine

The Electronic Intifada, 1.10.2011

Översättning: Anja Emsheimer

Richard Irvine har kurser vid Queen's University Belfast om "The battle for Palestine" som utforskar konfliktens hela historia. Irvine har också arbetat som volontär i palestinska flyktingläger i Libanon och är koordinator för det Irlandsbaserade Palestine Education Initiative.

Palestinier borde rösta i valen i Jerusalem

Vi är Mellanösterns enda demokrati men endast för judar

Det var deprimerande att se den amerikanska presidenten Barack Obamas svaga framträdande i FN. Det var deprimerande att se denna begåvade man, som gav världen så mycket hopp, men som också visade upp den ömkliga positionen hos en svag stat. Det var pinsamt att se honom försvara ställningstaganden och människor som han bara några månader tidigare hade attackerat så kraftfullt. Hans inställsamhet är skamlig, och denna svaghet är en sann fara för världen. Därför kan ingen som vill ha fred nöja sig med att bara anklaga Obama. Han får inte tillåtas att i sin desperation ha vetomakten över vårt hopp.

Märkligt nog har vi inte längre någon som vi kan lita på utom ledaren för den palestinska myndigheten, Mahmoud Abbas. Om det palestinska utspelet i FN nu blir framgångsrikt, är det underbart. Då kommer det att finnas två stater med förhandlingar sinsemellan – på jämlik basis, inte den ena som ockuperande makt

och den andra som den besegrade – om deras framtid och relationerna dem emellan. Men om detta drag misslyckas, därför att Obama har blivit gisslan i händerna på premiärminister Benjamin Netanyahu, som själv är gisslan i händerna på bosättarna och andra israeliska extremister – då lämnas vi därhän och kan bara fundera över vad som blir nästa steg.

Palestinska protester i Östra Jerusalem. I det ögonblicket som en tredjedel av ledamöterna i stadsfullmäktige i Israels huvudstad representerar invånarna i Östra Jerusalem, kommer alla att vakna.

Under de gångna åren har en förändring skett i de medverkande i Mellanösterns absurda teater. Israel har blivit stort, klumpigt och omedgörligt. Palestinierna, eller i alla fall de som stödjer PA och regeringen i Ramallah, har tagit över den roll som en gång var vår: att eftersträva fred, hålla tillbaka våldet, bygga en stat och ta initiativ till diplomati. Så är det

under historiens gång – gårdagens svaga är dagens mätta och dekadenta; offret blir förtryckare.

Å andra sidan är det som så ofta i historien – hoppet om förändring ligger hos den svage. Den svaga sidan är den som mest vinner på en förändring, och är därför beredd att ta stora personliga och politiska risker för att få till stånd en förändring. Netanyahu är många gånger värre än tidigare premiärministrar – David Ben-Gurion, som grundade staten, eller Menachem Begin som åstadkom fred med Egypten, eller Yitzhak Rabin som försökte följa Osloavtalet och fick betala med sitt liv för det. Abbas är flera gånger bättre än PLO-ledaren Yasser Arafat som föregick honom. Så är det. De är i ett stadium av utveckling, vi i tillbakagång.

Jag inser att engagemanget för demokrati idag är en oskiljaktig del i PA´s ledarskap. (Det är inte möjligt att säga samma sak om det israeliska.) Jag hoppas att det är en väg utan återvändo. Om idén med denna strävan inom ramen för en palestinsk stat inte bär frukt, måste palestinierna dra igång ett världsomspännande initiativ med kravet att få rösta till Knesset. Ja, Israels parlament.

Det här upproret måste följas av ett medborgarnas icke-våldsuppror. Det kommer att dra på sig en hel del uppmärksamhet och sätta strålkastarljuset på det paradoxala i israeliskt hyckleri som hävdar att vi är den enda demokratin i Mellanöstern men glömmer att visa att vi är en demokrati endast för judar. För vi är också den enda kvarvarande kolonialisten och erövraren i Väst.

För att bevisa allvaret i sina avsikter behöver palestinierna ett pilotprojekt – var så goda, här kommer det. Det palestinska ledarskapet måste uppmana araberna i Östra Jerusalem att organisera sig inför nästa kommunalval. Sedan 1967 har ungefär en kvarts miljon araber rätt att rösta i enbart kommunen Jerusalem. I protest mot den offensiva annekteringen av den östra delen av staden har de aldrig insett sina demokratiska rättigheter. Men den protesten gör faktiskt inte någon särskild nytta.

Det är dags att vända ilskan till en konstruktiv åtgärd. Jag betvivlar inte att i det ögonblick som en tredjedel av stadsfullmäktige i Israels huvudstad representerar dem som bor i Östra Jerusalem – då kommer alla att börja vakna.

T o m Netanyahu, som alltid är sist att vakna, kommer att se till att han är på alerten. För palestinskt politiskt partnerskap i Jerusalem innebär en stad som tillhör alla sina invånare. Det kommer att bli något annat än dagens skamliga diskriminering. En stad som tillhör alla sina invånare är bara början till en stat som tillhör alla sina medborgare mellan Jordanfloden och havet. Det är det verkliga priset som Netanyahu och högern betalar genom att vägra.

Den som idag inte är beredd att verka för en tvåstatslösning – och som inte är beredd att betala priset för att evakuera bosättningarna – han kommer i slutänden tvingas avstå från hela staten Israel. Det innebär att man kommer att behöva ge upp den judiska och inte så demokratiska

staten till förmån för en legitim demokratisk process där alla mellan Jordanfloden och havet har en unik grundläggande rättighet – den mänskliga och medborgerliga jämlikheten att få rösta och bli röstad på. De kommer åtminstone

att ha precis samma rättigheter som Obama och hans nya vän åtnjuter, och som vet att manipulera honom: Netanyahu.

Avraham Burg

Översättning: Anja Emsheimer

Om JCall

JCall är en ny judisk europeisk organisation, som vi har fått nys om. Vi vet inte hur stor den är eller hur inflytelserik den kan bli men alla judiska röster, som är beredda att kritisera Israel när det är befogat, bör uppmuntras.

JCall sammanför judiska EU-medborgare som är djupt förbundna med Israels existens och säkerhet och på samma gång oroade för dess framtid. JCall underskattar inte de yttre hoten mot Israel, men anser också att landet är hotat av ockupationen av Västbanken och ökningen av bosättningar både där och i de arabiska områdena i östra Jerusalem. Dessutom försvagar och isolerar denna politik Israel internationellt genom att ge det dåligt rykte i den globala allmänna opinionen.

Vi anser att bara ett slut på ockupationen och skapandet av en livskraftig palestinsk stat kommer att säkerställa den långsiktiga hållbarheten av Israel som en demokratisk stat med en judisk majoritet och återställa dess förtjänade ställning bland nationer.

JCall är ett oberoende initiativ av europeiska judar som vill göra sina röster hörda. Den har ingen förbindelse med någon israelisk organisation. Initiativtagarna och undertecknarna av JCall bestrider inte på något sätt legitimiteten av judiska institutionella organisationer.

Den vill bara distansera sig från det alltför ofta ovillkorliga stödet för Israels politik.

Den hävdar rätten att uttrycka sina åsikter när denna politik hotar landets intressen. Samtidigt är den emot kampanjer för att ifrågasätta Israels legitimitet som stat som nu pågår i många europeiska länder.

JCall vill initiera en debatt om Israels framtid inom judiska samfund i Europa och skapa en rörelse som bygger på förnuft snarare än passion.

Allt fler judiska medborgare reagerar mot kampanjer som ifrågasätter själva kärnan i staten Israel, och inte förmår skilja dessa attacker från legitim kritik av Israels politik. Vi hävdar vikten av att motstå frestelsen att i denna situation försjunka i sig själv. Genom vårt engagemang vill vi visa att det är möjligt att bekämpa både det avskyvärda och illegitima fördömandet av Israel och samtidigt kritisera den israeliska regeringens politik när vi anser att den begår misstag.

Genom att placera sig över partipolitiska splittringar vill JCall vädja till de

europiska ledarna att använda sitt inflytande över den israeliska regeringen och den palestinska myndigheten, vilket USA redan gör, för att uppnå en rimlig och snabb lösning av konflikten.

JCall är mycket medveten om att det vilar på de israeliska och palestinska ledarna att förhandla och fatta politiska beslut, men den vill främja en lösning som är godtagbar för båda parter, vilket är den enda garantin för en varaktig överenskommelse.

Nedanstående är den text som ligger på Google som en uppmaning att underteckna:

Maning till förnuft

Vi är judiska medborgare i europeiska länder och är involverade i våra respektive länders politiska och sociala liv. Vilka personliga vägar vi än valt att följa utgör bandet till staten Israel en del av vår identitet. Vi är oroliga för framtiden och säkerheten för denna stat som vi är så fast förbundna med.

Ännu en gång är Israels existens i fara. Vi vet att faran inte enbart utgörs av hot från landets yttre fiender utan också av ockupationen och den fortsatta utökningen av bosättningar på Västbanken och i de arabiska kvarteren i östra Jerusalem. Detta är ett politiskt och moraliskt misstag som ger näring åt en fullständigt oacceptabel minskning av Israels legitimitet som stat.

Därför har vi beslutat att agera på grundval av följande principer:

1. Israels framtid är beroende av att fred uppnås med det palestinska folket enligt principen ”två folk,två stater”. Som vi alla vet är detta en brådskande angelägenhet. Snart kommer Israel att ställas inför två lika förfärliga val, nämligen att antingen bli en stat där judar kommer att bli en minoritet i sin egen stat eller att inrätta ett styre som skulle vara vanhedrande för Israel, förvandla landet och leda till inbördeskrig.

2. Det är därför av grundläggande vikt att Europeiska unionen och Förenta staterna utövar påtryckningar på båda parter och bistår dem med att uppnå ett rimligt och snabbt slut på den israelisk-palestinska konflikten. Europa har mot bakgrund av sin historia ett stort ansvar i denna region i världen.

3. Det slutgiltiga beslutet måste fattas av det israeliska folket men vi judar i diasporan känner en solidaritet som tvingar oss att verka för att det beslutet blir det riktiga. Att ständigt okritiskt stödja den israeliska regeringens politik är farligt och tjänar inte Israels sanna intressen.

4. Vi vill skapa en europeisk rörelse som kan låta alla få lyssna till förnuftets röst. Denna rörelse ska stå över parti-strider och meningsmotsättningar. Dess syfte är att verka för att Israel överlever som en judisk och demokratisk stat något som är förbundet av upprättandet av en suverän och livskraftig palestinsk stat.

Vi uppmanar alla som är överens om dessa principer att underteckna denna maning och även uppmuntra andra att göra det.

Översättning: Maria Bergom Larsson

Vi skickade nedanstående brev till DN när vi nåddes av ryktet att Göran Rosenberg har sparkats som kolumnist. Något svar har vi inte fått.

DNs chefredaktör och ansvariga utgivare Gunilla Herlitz

Vi inom JIPF (Judar för Israelisk-Palestinsk Fred) har blivit både bestörta och ledsna när vi i Göran Rosenbergs sista kolumn (Behovet av hem, 6.9.11) fick veta att han skulle sluta som fri kolumnist på DN.

Vi är många, även utanför JIPF, som i många år har uppskattat Göran Rosenbergs artiklar, särskilt hans intellektuellt djupborrande och mångsidiga analyser av Israel-Palestinakonflikten som för oss är av särskild vikt.

Vi hade hoppats att detta skulle innebära att fria skribenter som Göran Rosenberg skulle respekteras även när deras åsikter inte stämmer överens med de som kommer till uttryck på tidningens ledarsida.

Just det fria, öppna åsiktsutbytet- även i kontroversiella frågor som t ex Israel-Palestina- borde vara det som utmärker en liberal tidning som hedrar sig för sina ”vassa pennor”.

Vi misstänker att det kan vara Göran Rosenbergs text om Ship to Gaza med dess ifrågasättande av myterna kring Israels självbild och historiska offerroll som föranlett hans uppsägning. Vi tolkar de intellektuellas främsta uppdrag just att peka på känsliga politiska och emotionella blockeringar vilket borde vara helt i samklang med DNs egen programförklaring i nya DN ”det öppna samhällets grundläggande värden, upplyst förnuft, humanism och tolerans.” Våra förväntningar på Dagens Nyheter som en liberal tidning där ett fritt meningsutbyte får äga rum har kommit på skam.

Vi skulle uppskatta att få en förklaring till DN’s uppsägning av en av sina mest framträdande medarbetare.

Mvh,

Anja Emsheimer

För Judar för Israelisk-Palestinsk Fred

Vatten: en lag för palestinier - helt annan för bosättare

Israel river cisterner p g a brist på bygglov i Area C på Västbanken

Juridisk resumé om hur Israels Civila Administration (ICA /se kommentar) i Area C på Västbanken fortsätter att riva palestinska lagringscisterner för regnvatten p g a att man saknar bygglov – diakonia.se/ihl, september 2011

Varje dag rivs regnvattencisterner i de områden av Västbanken som ligger under Israels kontroll (Area C), detta på order av ICA och i avsaknad av bygglov. Vattencisterner är livsviktiga

för uppehållet i marginaliserade palestinska jordbruks- och boskaps-skötarsamhällen på Västbanken - för att få vatten till boskapen, åkrarna och ibland även till hushållen eftersom nöjaktiga vattenanläggningar saknas. Sedan 2009 har totalt 44 cisterner och regnvatten-behållare i Area C förstörts, 20 av dem mellan januari och juli 2011.

Detta har direkt påverkat livet för 13 602 palestinier. 127 människor, inkl 104 barn har tvångsförflyttats efter att ha förlorat tillgången till vatten. Diakonia IHL Resource Centre diskuterar dessa rivningar ur ett IHL-perspektiv.

Inledningsvis lyfter resumén fram juridiska nyckelaspekter på den israeliska planeringen av institutioner och program i Area C. Den uttalar sig närmare om den specifika juridiska statusen för cisterner, och identifierar omfattningen för förbud mot att riva dem enl IHL. Slutligen undersöker den följderna av bristfällig planering för och rivning av cisterner v g ockupantens skyldigheter i fråga om humanitära och mänskliga rättigheter för den skyddade palestinska befolkningen, inkl att kunna ge bistånd i Area C.

Korta fakta: Area C omfattar 62 % av Västbanken; 313 000 palestinier från 113 samhällen är inte anslutna till något vattensystem; 42 000 palestinier är 'synnerligen sårbara' med tillgång till mindre än 30 l per person samt akut risk att tvångsförflyttas; 441 samhällen på Västbanken har mindre tillgång till eller använder mindre än 60 l vatten per capita och dag; 44 cisterner och behållare för regnvatten i Area C har förstörts av ICA sedan 2009; 20 av dessa

har förstörts mellan januari och juli 2011 och drabbat 13 602 palestinier och tvångsförflyttat 127 st (inkl 104 barn).

Denna praxis att riva cisterner bör ses i förhållande även att ex v neka tillgång till och utnyttjande av naturresurser, inkl vatten; palestiniernas begränsade rörelsefrihet, etablerandet av israeliska bosättningar och murbygget som hela tiden minskar utrymmet för palestinsk utveckling och för byggande i Area C.

Planering av institutioner och program gagnar inte palestinsk välfärd och är olagliga

Ända sedan slutet av 80-talet har systematiska och omfattande administrativa rivningar av en rad civila strukturer i Area C, inkl hem, skolor och cisterner, ägt rum. Från 1971 och framåt har den israeliska militära befälhavaren och ICA markant begränsat palestinsk representation och deltagande i planeringsprocessen genom att ändra de lokala lagarna på Västbanken. Däremot har militär order garanterat bosättarnas representation och deltagande garanterats, vilket skapat en separat men ojämlig planeringsordning för israeliska bosättningar. Utöver den institutionella nivån har ICA tillämpat planeringssystem i Area C som väsentligt begränsar områden för att bygga palestinska bostäder och konstruktioner relaterade till människors försörjning. Man presenterar ofta oöverstigliga byråkratiska krav på ritningar och tillståndsansökningar.

Enligt UNOCHA ”tillåter de israeliska myndigheterna i praktiken palestinska byggnader endast inom ramen för en av Israel godkänd plan, och dessa täcker mindre än en procent av Area C varav

större delen redan är uppbyggd”. Slutligen har bristen på palestinsk representation och deltagande i planeringsinstitutionerna, vid sidan av en restriktiv planeringspolitik, lett till ökad sårbarhet för palestinska civila konstruktioner och ständig fara att förstöras. Eftersom många palestinier är i trängande behov av bostäder och civil infrastruktur, tvingas de att bygga utan erforderligt tillstånd.

Den institutionella ändringen, som den israeliska militära befälhavaren genomförde, och senare ICA, har brutit mot både skyldigheten att garantera allmän ordning och säkerhet för den skyddade palestinska befolkningen samt mot att respektera den lokala planeringslagen som tillämpas på Västbanken enl artiklarna 43 i Haagkonventionen av 1907 och 64 i den fjärde Genèvekonventionen av 1949 (IVGC).

Cisterner är livsviktiga för försörjningen i sårbara palestinska samhällen i Area C och bör inte förstöras

Rivningarna inbegrep cisterner som hade byggts privat för civilt bruk eller som en del av humanitära biståndsprojekt. Cisterner faller per definition inom en specifikt skyddad kategori av objekt identifierade i IHL som livsviktiga för civilbefolkningens överlevnad. Dessa definieras i artikel 54 i det första tilläggsprotokollet i Genèvekonventionen 1977 (IAP).

Rivning av cisterner kan inte berättigas med militär nödvändighet

Medan artikel 53 IVGC talar om ”militära operationer”, finns ett striktare kriterium för militärt behov i artikel 54: tillåtna

rivningar begränsas till scenarios där cisterner används för uppehälle endast av motståndarens väpnade styrkor, eller åtminstone som direkt stöd för militära aktioner.

Enligt UNOCHA äger de flesta av dessa rivningar rum i områden med samhällen som funnits sedan lång tid, och som någon gång klassificerats som närliggande militära områden eller som ligger nära bosättningar som försöker expandera.

Men även om underförstått militärt behov åberopas v g att få tillstånd, såsom i fall av ”spärrade militära zoner” eller ”eldlinjer”, kan enbart bevis som stödjer bruket av sådana cisterner som legitima militära mål berättiga rivning av dem. Sådana bevis presenteras inte. Dessutom måste vilket legitimt militärt argument som helst ta principen om proportionalitet med i beräkningen mellan kostnaden av det förstörda värdet av rivningarna och den önskade militära effekten. Artikel 54 har även här ett striktare kriterium för proportionalitet. Även om cisterner direkt stödjer fiendens militära aktioner, är det förbjudet att riva dem om man kan anta att ”befolkningen lämnas med en så orimlig mat- eller vattensituation att svält eller tvångsförflyttning hotar”.

De som drabbas är vanligtvis de mest sårbara på Västbanken (enl siffror på fattigdom och undernäring) och inbegriper flyktingar som tidigare utsatts för åtskilliga förflyttningar och vräkningar.

Tvångsförflyttning är förbjuden enl artikel 49(1) IVGC och kan innebära ett allvarligt brott enl artikel 147 IVGC.

Notera att artikel 54 villkorar dess tillämpning förutsatt stridigheter vars uppsåt går att bevisa: ”för det specifika ändamålet att förneka deras värde av levebröd för civilbefolkningen eller motståndarparten”. Det kan betyda att i de fall sådana avsikter inte kan bevisas, såsom i fall av oavsiktliga förluster bland civilbefolkningen, kan rivningar inte förbjudas. Men enl ICRC ”indikerar inte de flesta militära manualerna ett sådant behov och förbjuder attacker mot dessa objekt som sådana”, samt utesluter därför behovet av bevis för någon specifik avsikt att definiera rivningarna som olagliga.

Kränkning av skyldigheten att skydda civilbefolkningen och garantera dess grundläggande behov

Krav ställs också på ockupanten att så långt det bara är möjligt, garantera tillgången på mat liksom skydd och andra viktiga leveranser som är avgörande för tillgången till vatten. Artikel 27 IVGC föreskriver att ”skyddade personer på alla de sätt har rätt till respekt för sin person, sin heder, sin familjerätt...”.

De rättigheter som Israel har undertecknat och förbundit sig att följa gäller även under ockupation. Rätten till en rimlig levnadsstandard omfattar rätten till mat och vatten. Dessutom gäller tillgång till vatten både rätten till hälsa och rätten till liv.

Bistånd förhindras i Area C

ICA´s planeringsinstitutioner tar inte med i beräkningen de humanitära målen bakom konstruktionen av cisterner, och liksom v g individuella ansökningar, kan även humanitära bistånds- och utvecklingsorganisationer få problem med att

få bygglov för projekt i Area C. Dessa svårigheter resulterar i försenade och tom uppskjutna projekt, liksom minskade anslag och högre kostnader för organisationerna.

Systemet för tillstånd, som ersätter lämpliga sätt för att koordinera hjälpleveranser mellan ICA och biståndsorganisationer, innebär ett verkligt hinder för att hjälp ska komma fram i Area C.

Ockupantens rätt att bestämma de tekniska arrangemangen för att bygga cisterner kan inte berättiga de långa dröjsmålen för att få bygglov, vilket i praktiken resulterar i ett förnekande av grundläggande behov av vatten. De som är i särskilt behov av vatten är sårbara grupper som ockupationsmakten är skyldig att ge speciellt skydd, såsom barn, kvinnor, sjuka och sårade, funktionshindrade och gamla.

Framför allt bör utövandet av juridiska skyldigheter enl IHL och andra lagar för mänskliga rättigheter, utövas så att skyddade personers rättigheter inte på något vis undermineras.

Så förutom att rivningarna i sig är olagliga, bryter misslyckandet med den befintliga samordningsmekanismen för lagringen av regnvatten mot Israels förpliktelser som ockupationsmakt. Dessa förpliktelser inbegriper samtycke kring hjälpprogram, samt skyldigheten att tillåta och underlätta snabb och obehindrad leverans av humanitär hjälp med alla till buds stående medel.

*Översättning: Anja Emsheimer
Kommentar: ICA är den militära administrationen av civilbefolkningen på ockuperat område*

Tillbaka i Jenin

Utsikten från balkongen är hisnande. Rakt nedanför ligger Jenins flyktingläger med sina betonghus som ovanifrån ser ut att vara placerade huller om buller, utan plan eller struktur. Mellan husen löper trånga, vindlande gränder. En bit bort klättrar olivträd upp och ned för kullar som följs av milsvida åkrar. I horisonten blinkar tusen stadsljus mot himlen, som lyser röd i skymningen. Från moskéerna hörs kallelsen till kvällsbön.

Flyktinglägret i Jenin på norra Västbanken är ett av de områden där de ekonomiska, politiska och mänskliga effekterna av den nu drygt 40-åriga israeliska ockupationen syns tydligast. Lägret är isolerat från såväl resten av Västbanken som från omvärlden. Arbetslösheten är skyhögt (inofficiella siffror talar om uppåt 80 procent) och psykosociala problem är vanligt förekommande. Närmare hälften av lägrets ca 16 000 invånare är under 18 år. Dessa barn växer upp i en mycket nedbrytande miljö där vardagen består av mer eller mindre konstant kamp. Våldet drabbar dem på gatorna, i skolan, i hemmet och blir en del av deras språk, lek och i slutändan, deras liv. Många barn i Jenins flyktingläger uppvisar svåra känslomässiga och psykologiska problem som posttraumatiskt stressyndrom, sömnsvårigheter, koncentrationsproblem, aggressivitet och nedstämdhet.

I den här miljön fungerar The Freedom Theatre, Frihetsteatern som den kallas på svenska, som en kreativ oas. Teatern

erbjuder barn och ungdomar, killar och tjejer, en plats där de kan skapa, lära, reflektera och berätta. Andas, drömma, växa. Här deltar de i teatergrupper och dramaterapi, lär sig fotografera och göra film, ser teater- och cirkusföreställningar, träffar människor från snart sagt världens alla hörn. Däribland Sverige. Faktum är att banden mellan Frihetsteatern och Sverige är starka. Teatern startades med hjälp av en svensk stiftelse, det finns vänföreningar till teatern i flera svenska städer och andra svenska organisationer - däribland Jipf - har bidragit med viktigt stöd till teaterns verksamhet. Anställda på teatern har också deltagit i studiebesök i Sverige som ordnats av vänföreningarna.

Frihetsteatern har dessutom haft svensk personal så gott som konstant sedan starten 2006. Jonatan Stanczak och Dror Feiler från Jipfs styrelse fanns bland initiativtagarna och Jonatan arbetade på teatern under fyra år. Jag arbetade där under ett knappt år och många andra svenskar har också tillbringat tid på teatern som gästlärare, volontärer eller

anställda.

Jonatan och jag flyttade från Jenin till Sverige för drygt två år sedan. I slutet av september reste vi och vår dotter Jasmine tillbaka för att återigen bosätta oss i flyktinglägret och ta upp arbetet på teatern. På många sätt kändes det som att komma hem, men mycket har förändrats under de här åren. Inte minst är Frihetsteatern förändrad.

För drygt ett halvår sedan drabbades The Freedom Theatre av en katastrof som ingen kunnat föreställa sig ens i sina värsta mardrömmar. Efter att i drygt fem år ha bott i Jenins flyktingläger och verkat som teaterns generaldirektör blev Juliano Mer Khamis mördad i närheten av teatern. Mordet försatte personalen i djup kris och påverkade allvarligt verksamheten. Dessutom var teatern under samma period föremål för upprepade trakasserier av den israeliska armén, som under våldsamma former förde bort tre av teaterns medarbetare och höll dem fängslade i upp till en månad. Efter en intensiv internationell kampanj släpptes en efter en, utan någon anklagelse eller

förklaring från den israeliska säkerhetsapparats sida.

Till följd av detta mer eller mindre avstannade teaterns aktiviteter under sommaren. Personalen har dock, mot alla odds, lyckats hindra teatern från att kollapsa. Tack vare enorma kraftanstängningar har de tagit sig igenom stormen till vad som nu är en tid av nystart och omorganisation. Många knutar återstår att lösa men alla på teatern är motiverade att ta nästa steg. Det är en process som inleds nu, som måste få ta sin tid. Stöd från teaterns vänner runtom i världen är nödvändigt, och uppskattat.

I kommande nummer av Jipf-bladet berättar jag mer om vad som händer i och runt Frihetsteatern. Jag avslutar för den här gången med ett citat från teaterns anställda och studenter:

”Vi sörjer, men vi kommer att fortsätta vårt motstånd genom kultur, fortsätta vår kamp, fortsätta göra vårt bättre än bästa. Som Juliano skulle säga: Revolutionen måste fortsätta!”

Johanna Wallin

JIPF's HANDLINGSPROGRAM

POLITISK PROGRAM

1. En självständig palestinsk stat bör upprättas vid sidan om staten Israel.
2. Israel måste dra sig tillbaka från alla områden ockuperade 1967.
3. Båda staterna har rätt att ha Jerusalem som huvudstad.
4. De israeliska bosättningarna på de ockuperade områdena ska avvecklas.
5. Den palestinska flyktingsfrågan måste lösas på grundval om principen om rätt till återvändandet eller ekonomisk kompensation.
6. Motsättningar och konflikter ska i största möjliga utsträckning lösas genom förhandlingar. JIPF fördömer dock inte alla former av fysiska motståndaktiviteter eller försvarsåtgärder.
7. Alla former av terrorism måste fördömas och motarbetas.
8. Verka för att diskriminering av icke judiska medborgare i Israel upphör.

VERKSAMHETSPROGRAM

För att arbeta för ett förverkligande av föreningens målsättning vill JIPF:

1. Verka bland Judar i Sverige och stimulera till debatt om det politiska läget i Mellanöstern.
2. Påverka den allmänna opinionen i Sverige.
3. Stödja de krafter i Israel som verkar för fred.
4. Motarbeta antisemitism, antiarabism, islamofobi och alla former av rasism.
5. Presentera och belysa olika aspekter av judisk och palestinsk historia, kultur, filosofi, etik m.m
6. Främja en dialog mellan Palestinier och Judar i Sverige

JIPF-bladet

c/o Jakub Srebro, Östgötagatan 26, 4tr, 116 25 Stockholm.

Tel.: 08-84 97 48. e-post: redaktionen@jipf.nu

är medlemsblad för föreningen

Judar för Israelisk-Palestinsk Fred,

c/o Dror Feiler, Bjurholmsg. 1B, 116 38 Stockholm. Tel.: 08-642 13 93

Hemsida: www.jipf.nu

Medlemskapet är öppet för judar, som ansluter sig till vår plattform.

Årsavgiften är 200 kr.

Enbart prenumeration kostar 100 kr/år.

Gåvor tas tacksamt emot.

Postgiro: 475 29 1 7-7